

lea an după ce s-au înstrăinat (b) Ioachim, împăratul lui Iuda, în luna a doaoșprăzeace, în doaozeci și patru ale lunii; au luat Ulemadar, împăratului Vavilonului, în anul în care s-au făcut împărat, capul lui Ioachim, împăratul lui Iuda, în luna a zeacea, la doaozeci și patru ale lunii, și l-au scos pre el din casa carea să păzea.

26. Și i-au grăit lui bune și au pus scaonul lui deasupra împăraților carii era împreună cu el în Vavilon.

27. Și au schimbat îmbrăcămintea temniții lui și mânca pâne pururea înaintea feții lui, în toate zilele care au trăit, și rânduială (v) lui să se dea pururea de la împăratul Vavilonului, din zi în zi, până în zioa în carea au murit.

PLÂNGEREA IEREMIEI

CAP 1

Nevoile și pricinile lor

1. Și au fost după ce s-au robit Israil și Ierusalimul s-au pustiit; șezut-au Ieremie plângând și au plâns plângerea aceasta spre Ierusalim, și au zis:

ALEF 2. um au șezut sângură cetatea cea cu multe noroadе! Făcutu-s-au ca o văduvă, cea cu multe neamuri, carea domnea peste țări, făcutu-s-au supt bir.

BET 3.* Plângând au plâns noaptea și lacrămile ei pre obrazul ei; și nu era cine să o mângăie pre ea, din toți cei ce o iubea pre ea. Toți cei ce o iubea pre ea s-au lepădat de ea, făcutu-s-au vrăjmașii ei.

GHIMEL 4. Înstrăinatu-s-au Iudeea de smereniia sa și de mulțimea robirii sale au șezut întru neamuri, nu au aflat odihnă. Toți cei ce o gonesc pre ea o au prins pre ea în mijlocul celor ce o năcăjesc.

DALET 5. Căile Sionului plâng, pentru că nu sânt cei ce vinea la praznic. Toate porțile lui perite sânt, preoții lui suspină, fecioarele lui duse sânt și el să amăreaște întru sine.

GHE 6. Făcutu-s-au cei ce-l năcăjesc pre el spre căpetenie și vrăjmașii lui spre ocârmuire, că Domnul l-au smerit pre el, pentru mulțimea păgânătăților lui, pruncii lui mers-au în robie înaintea feții celui ce-i năcăjește.

VAF 7. Și s-au rădicat de la fata Sionului toată podoaba ei, făcutu-s-au boiarii ei ca berbecii carii nu află pășune și mergea cu neputință spre fața celui ce goneaște.

ZAIN 8. Adusu-și-au aminte Ierusalimul de zilele smereniei sale și ale împingerilor sale, de toate poftetele sale, câte era din zilele cea-

25. (b) S-au robit. 27. (v) Era.

le din început, când au căzut norodul lui în mâinile celui ce-l năcăjește; și nu e cine să-i ajute lui. Văzind, vrăjmașii lui au răs de înstrăinarea lui.

9. Păcat au păcătuit Ierusalimul, pentru aceea spre clătire s-au făcut. Toți cei ce-l mărea pre el smeritu-l-au pre el, pentru că au văzut rușinarea lui; și încă suspinând el și s-au întors în trudă.

10. Necurăția lui înaintea porților lui, nu și-au adus aminte de ceale de pre urmă ale sale; pogorât-au ceale preainălțate. Nu easte cine să-l mângăie pră el. „Vezi, Doamne, smereniia mea, că s-au mărit vrăjmașul!”

11. Mâna sa au întins cel ce năcăjește la toate poftetele lui, pentru că au văzut neamuri întrând la sfințirea lui, de care ai poruncit să nu între eale la adunarea ta.

12. Tot norodul lui preasuspînând, căutând pâine, dat-au ceale poftite ale sale întru mâncare, ca să întoarcă suflet. Vezi, Doamne, și priveaște, că s-au făcut necinstit!

13. Toți cei ce merg la voi pre cale, întoarceți-vă și vedeți de easte dureare ca durearea mea carea s-au făcut! Răspunzind întru mine, smeritu-m-au Domnul în zioa urgiei iuțimii mănii Sale.

14. Dintru înălțimea Sa trimis-au foc, în oasele mele pogorātu-l-au pre el, întins-au mreaje picioarelor mele, întorsu-m-am îndărăpt; datu-m-au Domnul spre perire, toată zioa spre dureare.

15. Privegheatu-s-au spre necurățiile mele, în mâinile mele s-au încleștat, suitu-s-au preste cerbicea mea, slăbit-au vârtutea mea, că au dat Domnul în mâna mea durori; nu voiu putea să stau.

16. Rădicat-au pre toți cei tari ai miei Domnul, din mijlocul meu, chemat-au preste mine vreamе, ca să zdrobească pre cei aleși ai miei, călcat-au Domnul teascul fecioarei featei lui Iuda; pentru aceastea, eu plâng.

17.* Ochiul meu au izvorât apă, pentru că s-au depărtat de la mine Cel ce mă mângăie, Cel ce întoarce sufletul meu; perit-au fiii miei, pentru că s-au întărit vrăjmașul.

18. Întins-au Sionul mâna sa, nu easte cine să-l mângăie pre el! Poruncit-au Domnul lui Iacov, că împregiurul lui vor fi cei ce-l năcăjesc pre el; făcutu-s-au Ierusalimul ca cel ce easte în mijlocul lor.

19. Drept easte Domnul, că gura Lui am amărât. Auziți, dară, toate noroadele, și vedeți durearea mea; fecioarele mele și tinerii miei au mers în robie.

20. Că am chemat pre iubiții miei, iară ei m-au amăgit. Preoții miei și bătrânii miei în cetate s-au sfârșit, că au cerut mâncare lor, pentru ca să se întoarcă sufletele lor, și nu au aflat.

21. Vezi, Doamne, că mă năcăjesc, pântecel meu s-au turburat și inima mea s-au întors întru mine, că amărându-mă m-am amărât; din afară m-au făcut făr' de fii, sabiia,

ca moartea în casă.

ŞIN 22. Auziți, dară, că suspin eu, nu easte cine să mă mângăie pre mine. Toți vrăjmașii miei au auzit răutățile mele și s-au bucurat că Tu ai făcut; adus-ai zi, numit-ai vreame, făcutu-s-au mie vai, vai!

TAF 23. Să între toată răutatea lor înaintea feații Tale, și-i greșeaște pre ei, în ce chip au făcut ei greșeale pentru toate păcatele mele, că multe sânt suspinurile mele și inima mea să măhneaște.

CAP 2

Stricarea cetății și a besearicii

ALEF 1. um au întunecat cu iuțimea Sa Domnul pre fata Sionului? Aruncat-au din ceriu pre pământ mărirea lui Israil și nu Și-au adus aminte de cel de supt picioarele Sale.

BET 2. În zioa urgiei Sale, prăpădit-au Domnul necruțind; toate ceale frumoase a lui Iacov le-au surpat cu mânia Sa, țăriile feații lui Iuda le-au lipit la pământ, surpat-au împărăția ei și pre domnii ei.

GHIMEL 3. Sfârâmat-au cu iuțimea mănii Sale tot cornul lui Israil, întors-au îndărăpt dreapta Sa de cătră fața vrăjmașului și au ațitât întru Iacov ca focul văpaia și au mâncat toate ceale dimpregiur.

DALET 4. Întins-au arcul Său ca un vrăjmaș, întărit-au dreapta Sa ca un nepriatin și au omorât toate ceale poftite ale ochilor miei în cortul feații Sionului, vărsat-au ca foc mânia Sa.

GHE 5. Făcutu-s-au Domnul ca un vrăjmaș, prăpădit-au pre Israil, prăpădit-au toate băștile lui, stricat-au țăriile lui și au înmulțit feații lui Iuda, smerită și smerită.

VAF 6. Și au întins ca o vie sălașul lui, stricat-au sărbătoarea lui, uitat-au Domnul ceale ce au făcut în Sion praznicul lui și al sâmbetei și au întărâtat cu pornirea mănii Sale pre împărat și pre preot și pre boiaru.

ZAIN 7. Lăpădat-au Domnul jertvenicul Lui, scuturat-au sfințeniia Lui, sfârâmat-au cu mâna vrăjmașului zidul băștilor Lui, glas de războiu au dat în Casa Domnului, ca în zioa sărbătorii.

GHET 8. Gândit-au Domnul să strice zidul featei Sionului, întins-au măsură, nu au întors mâna Sa de la călcarea de tot și au plâns cea dinaintea zidului și zidul tot deodată au slăbit.

TET 9. Înfiptu-s-au în pământ porțile lui, pierdu-tu-s-au și s-au zdrobit zăvoarale lui, pre împăratul lui și pre boiaru lui întru neamuri; nu easte leage, și proroc n-au văzut vedear de la Domnul.

IOD 10. Șezut-au pre pământ, tăcut-au bătrânii feații Sionului, pus-au țărână pre capul lor, încinsu-s-au cu saci, pogorât-au în pă-

mânt pre fecioarele ceale căpetenie în Ierusalim.

11. Sfârșitu-s-au în lacrimi ochii miei, turburatu-s-au inima mea, vărsatu-s-au în pământ mărirea mea pentru zdrobirea featei norodului meu, când murea pruncul și sugătoriul în ulițele cetății.

12. Maicelor lor am zis: „Unde easte grâu și vin?”, când leșina ei ca niște răniți în ulițele cetății, vărsându-să sufletele lor în sinul maicelor sale.

13. Ce voiu mărturisi ție, sau ce voiu asemăna ție, fată Ierusalim? Cine te va mântui sau cine te va mângăia, fecioară, fată Sion? Că s-au mărit păharul zdrobirei tale. Cine te va vindeca?

14. Prorocii tăi au văzut ție deșearte și nebunie și au descoperit nedreptatea ta, ca să întoarcă robii ta; și au văzut ție luori deșearte și scoateri afară.

15. Plesnit-au de tine mâinile toți cei ce merg pre cale, șuiurat-au și au clătit capul său de fata Ierusalimului: „Aceasta easte cetatea, grăi-vor, cununa mării, veselii a tot pământul?”

16. Deșchis-au asupra ta gura sa toți vrăjmașii tăi, șuierară și scrâșniră dinții și zisără: „Să o înghițim pre ea, că aceasta easte zioa carea așteptam, aflatu-o-am pre ea, văzutu-o-am.

17.* Făcut-au Domnul ceale ce au gândit, sfârșit-au graiul Său, care au poruncit din zilele ceale de la început, surpat-au și nu S-au milostivit și au veselit de tine pre vrăjmași și au înălțat cornul celor ce te năcăjesc pre tine.

18. Strigat-au inima lor cătră Domnul: „Zidurile Sionului* să pogoară lacrimi ca păriale zioa și noaptea!” Nu-ți da trezie ție, nici să tacă lumina ochilor tăi!

19. Scoală-te, bucură-te noaptea, la începăturile străjii tale varsă ca apa inima ta înaintea feații Domnului, rădică cătră El mâinile tale, pentru sufletele pruncilor tăi, celor ce leașină de foame la începutul tuturor ieșirilor (a).

20. Vezi, Doamne, și priveaște, pre cine ai prăpădit așa? Au mânca-vor muierile rodul pântecelor lor? Periciune făcu bucătariul, omorâ-să-vor pruncii cei ce sug țită? Au ucide-vei întru sfințeniia Domnului pre preot și pre proroc?

21. Adormit-au la ieșiri (b) pruncuțul și bătrânul, fecioarele mele și tinerii miei mearșără în robie; cu sabie și cu foame i-ai ucis în zioa mănii Tale, fiert-ai și nu ai cruțat.

22. Chemat-au zioa sărbătoarei nemerniciei mele de primprejur și nu au fost în zioa mănii Domnului mântuit și rămas, precum am biruit și am înmulțit pre toți vrăjmașii miei.

19. (a) Pre toate căile. 21. (b) La căi.

CAP 3

Mărimea răutății cu nădejdea ajutoriului și a izbăvirei dumnezeiești să alină.

- ALEF 1. **E**u, bărbat, văzind sărăciia cu toiagul mâinii Lui asupra mea,
2. Luatu-m-au și m-au dus la întunecare și nu la lumină.
3. Însă întru mine au întors mâna Sa toată zioa.
- BET 4. Învechit-au trupul meu și piiaea mea, oasăle mele le-au zdrobit.
5. Zidit-au în preajma mea și au încungiurat capul meu și au ostenit întru ceale întunecoasă.
6. Așezatu-m-au ca pre morții cei din veac.
- GHIMEL 7. Zidit-au în preajma mea și nu voiu ieși; îngreoiat-au arama mea.
8. Și voiu striga și voiu glăsui; astupat-au gura mea.
9. Zidit-au de nou căile mele, astupatu-le-au; cărările mele le-au turburat.
- DALET 10. Urs care pândeaște este Acesta mie, ca leul într-ascuns.
11. Gonit-au pre cel depărtat și m-au încetat, pusu-m-au stâns.
12. Întins-au arcul Său și m-au stâlpit, ca proașca la săgeată.
- GHE 13. Băgat-au în rărunchii miei tulbele Sale.
14. Făcutu-m-am vorbă la tot norodul meu, cântare lor toată zioa.
15. Săturatu-m-au de amărăciune, îmbătat-m-au de fiiare.
- VAF 16. Și au scos cu număr dinții miei, hrănit-m-au cu cenușe.
17. Și au depărtat de la pace sufletul meu, uitat-am ceale bune.
18. Și am zis: „Perit-au putearea mea și nădejdea mea de la Domnul!”
- ZAIN 19. Adusu-mi-am aminte de sărăciia mea și de goana amărăciunii și a fiiarei mele.
20. Cu pomenire voiu pomeni și va buigui asupra mea sufletul meu.
21. Pre aceasta voiu pune la inima mea, pentru aceea voiu răbda.
- GHET 22. Milele Domnului, că nu m-au părăsit pre mine, că nu s-au sfârșit îndurările Lui.
23. Lunile spre dimineți miluiaște, Doamne, că nu ne-am sfârșit, că nu s-au sfârșit îndurările Lui, deșearte în dimineți; multă e credința Ta!
24. „Partea mea e Domnul, zis-au sufletul meu, pentru aceea voiu aștepta pre El!”
- TET 25. Bun este Domnul celor ce-L așteaptă pre El, sufletul care-L va căuta pre El.
26. Bine e și va aștepta și va odihni întru mântuirea lui Dumnezeu.
27. Bine e bărbatului când va rădica jug în tinerețele sale.
- IOD 28. Ședea-va sângur? Și va tăcea, pentru că au rădicat (a) preste sine.
29. Da-ș-va falca sa celui ce-l lovește pre el, sătura-să-va de ocări.
- CAF 30. Că în veac nu Să va depărta Domnul.
31. Că Cel ce au smerit, milostivi-Să-va după mulțimea milii Sale.
32. Nu au răspuns de la inima Sa și au smerit pre fiii bărbatului.
33. Ca să smerească supt picioarele Sale pre toți legații pământului, LAMED
34. Ca să abată judecata bărbatului în preajma feații Celui Înalt,
35. Ca să osândească pre om, când să judecă el, Domnul nu au zis.
- 36.* Cine au zis așa și s-au făcut? Domnul nu au poruncit. MEM *Amos
37. Din gura Celui Înalt nu vor ieși ceale reale, 3, 6 și ce este bun.
38. Au cârti-va cel ce trăiaște, bărbatul, pentru păcatul său?
39. Cercetatu-s-au calea noastră și s-au cercat și ne vom întoarce până la Domnul. NUN
40. Să luom inimile noastre în mâinile noastre în sus, cătră ceriu:
41. „Păcătuit-am, păgânit-am, nu ne-am pocăit!”
42. Acoperitu-ne-ai întru mânia și ne-ai gonit pre noi, omorātu-ne-ai și nu Te-ai milostivit. SAMEH
43. Acoperitu-Te-ai cu nor pre Tine pentru rugăciune,
44. Ca să clipesc eu și ca să ne depărtăm, ne-ai pus pre noi în mijlocul noroadelor.
45. Deschis-au asupra noastră gura sa toți vrăjmașii noștri. AIN
46. Frică și spaimă s-au făcut noao, rădicare și sfărâmare.
47. Slobozirile apelor înaintea ochilor miei, pentru sfărâmarea feații norodului meu.
48. Ochiul meu s-au orbit și nu voiu tăcea, ca să nu fie trezire, FE
49. Până când să va pleca și va vedea Domnul din ceriu.
50. Ochiul meu va tânji asupra sufletului meu pentru toate featele cetății.
51. Vânând, m-au vânat ca pre o pasăre toți vrăjmașii miei, în zădar. TADI
52. Omorât-au în groapă viața mea și au pus piatră preste mine.
53. Vărsatu-s-au apă preste capul meu. Zis-am: „Lăpădat sânt!”
54. Chemat-am numele Tău, Doamne, din groapa cea prea adâncă. COF
55. Glasul meu ai ascultat; să nu ascunzi urechile Tale la rugăciunea mea!
56. Spre ajutoriul meu Te-ai apropiat în zioa în carea Te-am chemat pre Tine. Mi-ai zis mie: „Nu te teame!”
57. Judecat-ai, Doamne, toate judecățile sufletului meu, mântuit-ai viața mea. REȘ
58. Văzut-ai, Doamne, turburările mele, judecat-ai judecata mea.
59. Văzut-ai toată izbânda lor și toate gândurile lor întru mine.
60. Auzit-ai ocara lor, toate gândurile lor asupra mea. ȘIN
61. Buzele celor ce să rădică asupra mea și cugetele lor asupra mea toată zioa.
62. Ședea lor și scularea lor pri-

veaște spre ochii lor.

TAF 63. Răsplăți-vei lor răsplătire, Doamne, după faptele mâinilor lor.

64. Da-vei lor scuteală, a inimii mele oste-neală.

65. Tu pre ei vei goni cu mânie și-i vei piiarde pre ei de supt ceriu, Doamne!

CAP 4

Pricina ticăloșiei ceii mari și nădejdea izbăvirei

- ALEF 1. um să va negri aurul? Schimba-se-va argintul cel bun? Vărsatu-s-au pietrele ceale sfinte la începutul tuturor ieșirilor.
- BET 2. Fiii Sionului cei cinstiți, cei rădicați cu aur, cum s-au socotit întru vase de lut, care sânt lucruri de mâinile olariului!
- GHIMEL 3. Și bălaurii dezbrăcară țitele, aplecat-au puii lor, featele norodului meu, spre nevindecare, ca paserea în pustie.
- DALET 4. Lipitu-s-au limba sugătoriului de gâtlejul său pentru seate, pruncii au cerut pâne; nu easte cine să frângă lor.
- GHE 5. Cei ce mânca desfătăciunile s-au stins întru ieșiri, cei ce să apleacă în făși îmbrăcatu-s-au cu gunoiu.
- VAF 6. Și s-au mărit fărdeleagea featii norodului
- * Face. 9, 24 mieu mai mult decât fărdeleagea Sodomului* celui surpat ca o nevoință și nu i-au durut întru ea mâinile.
- ZAIN 7. Curățitu-s-au cei sfințiți ai ei mai mult decât omul, luminatu-s-au mai mult decât laptele, închegatu-s-au mai mult decât piatra safirului zmulgere a lor.
- GHET 8. Întunecatu-s-au mai mult decât spuza chipul lor, nu s-au cunoscut întru ieșiri, închegatu-s-au piialea lor preste oasele lor, uscatu-s-au, făcutu-s-au ca un lemn.
- TET 9. Mai buni era răniții cei de sabie decât cei răniți de foamete; mers-au împunși de la roadele țarinilor.
- IOD 10. Mâinile muierilor celor neîndurătoare* au fiert pre pruncii lor, fost-au lor spre mâncare întru surparea featii norodului meu.
- *2 Leage 28, 53 Varuh 2[1], 2 CAF și au ars de tot temeliile lui.
- LAMED 12. Nu au crezut împărații pământului, toți cei ce lăcuiesc lumea, că va întra vrăjmașul și năcăjitoriul prin porțile Ierusalimului.
- MEM 13. Pentru păcatele prorocilor lui, pentru strâmbătățile preoților lui, celor ce au vărsat sânge drept în mijlocul lui.
- NUN 14. Clătitu-s-au priveghitorii lui întru ieșiri, pângăritu-s-au cu sânge, neputând ei, atins-au îmbrăcămintele sale.
- SAMEH 15. „Feriți-vă de la ceale necurate”, chemați pre ei, „feriți-vă, ferți-vă, nu vă atingeți, că s-au ațitat și s-au și turburat!” Ziceți întru neamuri; nu vor mai adaoge a nemernici.

20. (a) În unele să ceteaște: lor. 22. (b) În cea veachie: Sion.

16. Fața Domnului e partea lor, nu va adaoge AIN a privi la ei, fața preoților nu au luat, pre proroci nu au miluit.

17. Încă fiind noi s-au sfârșit ochii noștri; FE spre ajutoriu nostru în deșert privind, noi am privit la neam care nu mântuiaște.

18. Vânat-am pre cei mai mici ai noștri, ca ȚADI să nu meargă în ulițele noastre; apropiatu-s-au vreamea noastră, plinitu-s-au zilele noastre, sosit-au sfârșitul nostru.

19. Sprinteni s-au făcut cei ce ne gonea pre CAF noi, mai mult decât vulturii ceriului preste munți s-au ațitat, în pustiu ne-au pândit pre noi.

20. Duhul feații voastre, unsul Domnului, s-au REȘ prins întru stricăciunile noastre (a), căruia am zis: „Întru umbra Lui vom trăi întru neamuri!”

21. Bucură-te și te veselește, fata Idumeii, ȘIN ceaea ce lăcuiești pre pământ, că și preste tine va trece paharul Domnului, îmbăta-te-vei și vei vărsa.

22. Sfârșitu-s-au fărdeleagea ta, fată Sion, TAF nu va adaoge încă a te înstrăina pre tine, cercetat-au fărdelegile tale, fată Edom (b), descoperit-au necurățiile tale.

CAP 5

Rugăciunea lui Ieremie, prorocul

1. du-ți aminte, Doamne, ce s-au făcut noao, priveaște și vezi ocara noastră!
2. Moștenirea noastră s-au mutat la străini, casele noastre, la cei din afară.
3. Sirimani ne-au făcut, nu easte tată, maicele noastre, ca văduvele.
4. Apa noastră cu argint o am beut, leamnele noastre cu schimb au venit.
5. Preste cerbicea noastră ne-am gonit, ostenit-am, nu ne-am odihnit.
6. Egiptul au dat mâna (a), Asur, spre săturarea lor.
7. Părinții noștri au păcătuit și nu sânt, noi fărdelegile lor am purtat.
8. Robii ne-au stăpânit pre noi, mântuit nu easte din mâinile lor.
9. Cu sufletele (b) noastre vom aduce pânea noastră de cătră fața sabiei pustiuului.
10. Piialea noastră ca un cuptoriu s-au afumat, smulsu-s-au de cătră fața vifoarilor foametei.
11. Pre muieri în Sion au smerit, pre fecioare, în cetățile lui Iuda.
12. Boiarii cu mâinile lor s-au spânzurat, bătrânii nu s-au cinstit.
13. Cei aleși plângere au luat și tinerii pre lemn au slăbit.
14. Și bătrânii de la poartă s-au părăsit, cei aleși de la cântările sale au încetat.
15. Stricatu-s-au bucuria inimii noastre, întorsu-s-au întru plângere jocul nostru.

6. (a) În cea veachie: au dat mâna la Asur. 9. (b) Cu primejdiia vieții noastre.

16. Căzut-au cununa capului nostru și vai noao, că am păcătuit!

17. Pentru aceasta, s-au făcut durere, întristată easte inima noastră; pentru aceasta, s-au întunecat ochii noștri.

18. Pre muntele Sionului, că s-au stins, vulpi au trecut printr-însul.

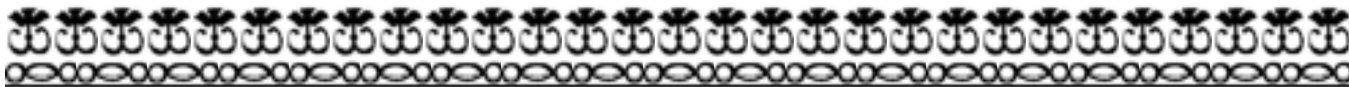
19. Tu, Doamne, în veac vei rămânea, scaonul

Tău în neam și în neam!

20. Pentru ce până în sfârșit ne vei uita pre noi, părăsi-ne-vei pre noi într-o îndelungare de zile?

21. Întoarce-ne pre noi, Doamne, către Tine, și ne vom întoarce! Și înnoiaște zilele noastre ca și mai înainte!

22. Că lepădând ne-ai lăpădat pre noi, mâniatu-Te-ai spre noi foarte.

PROROCIA LUI IEZECHIIL

Cuvânt înainte

ezechiil, feciorul lui Vuz din neamul lui Levi, și preot, au fost dus în robie la începutul robiei a doao; și după cinci ani ai ducerii sale în robie, carele au fost anul a cincea a lui Sedechie, au început a proroci. Doaozeci și doi de ani au prorocit. Întru toate să uneaște cu Ieremie.

CAP 1

Vreamea și locul în carele s-au arătat lui Iezechiil vedeniile lui Dumnezeu, adecă în mijlocul focului asemănare de patru fieri, a safirului, a ascalonului și a omului ce ședea pre scaon cu foc încunjurat.

1. i au fost în anul al treizecilea în luna a patra, în zioa a cincea a lunei, și eram eu în mijlocul robiei la râul Hovar;* și s-au deschis ceriurile și am văzut vedeniia lui Dumnezeu.
2. În zioa a cincea a lunei, acesta era anul al cincilea al robiei împăratului Ioachim.
3. Și s-au făcut cuvântul Domnului către Iezechiil, feciorul lui Vuzi, preotul, în pământul haldeilor, la râul Hovar; și au fost preste mine mâna Domnului.
4. Și am văzut, și, iată, un vânt rădicându-să ieșea despre miiazănoapte și un nor mare într-însul și lumină împrejurul lui și foc strălucitoriu.
5. Și în mijlocul lui ca o vedea de chihribariu (a) în mijlocul focului și lumină într-însul și în mijloc ca o asemănare de patru fieri; și aceasta e vedea de om într-însele.
6. Și patru fețe la una și patru aripi la una.
7. Și fluierile picioarelor lor dreapte și picioarele lor cu peane și scânteii ca arama ce luceaște; și ușoare aripile lor.
8. Și mâna de om supt aripile lor de tuspatru părțile lor.
9. Și fețele lor și aripile acelor patru țiindu-să una de alta; și fețele celor patru nu să întorcea când umbla eale; fieștecarea în preajma feții sale umbla.
10. Și asemănarea fețelor lor, față de om, și față de leu din dreapta celor patru, și față de vițel din stânga celor patru, și față de vultur la ceale patru.
11. Și aripile lor întinse deasupra celor

patru; la fieștecarea doao aripi era împreunate una cu alta, și doao acoperea deasupra trupului lor.

12. Și fieștecarea mergea în preajma feții sale și oriincătro mergea vântul, mergea și eale și nu să întorcea.

13. Și în mijlocul fierilor vedea era ca de cărbuni de foc arzători și ca o vedea de făclii învârtindu-să în mijlocul fierilor și lumină de foc; și din foc ieșea ca un fulger.

14. Și fierile mergea și să învârtea ca o vedea de fulger.

15. Și am văzut și, iată, o roată era pre pământ, carea să ținea de ceale patru fieri.

16. Și chipul roatelor și făptura lor în chipul tarsisului și asemănarea acelor patru și chipul lor și făptura lor era ca cum ar fi roată în roată.

17. Spre patru părți ale sale mergea și nu să învârtea când mergea eale.

18. Nici avea eale spate și înălțime era la dânsle; și le-am văzut pre eale* și spatele acelor patru era pline de ochi împrejur.

19. Și când mergea fierile, mergea și roatele, care să ținea de eale, și când să rădica fierile de pre pământ, să rădica și roatele.

20. Și oriunde era norul, acolo era și vântul de mergea; și mergea și fierile și roatele să rădica cu dânsle, pentru că duh de viață era în roate.

21. Când mergea fierile, mergea și roatele, și când sta eale, sta și roatele. Și când să rădica eale de pre pământ, să rădica cu eale și roatele, că duh de viață era în roate.

22. Și asemănare preste capul fierilor ca un ceriu (b) în chipul cristalului înfricoșat și întins preste aripile lor deasupra.

*Jos
3, 2
3
10
43, 3

*Jos
10, 12

5. (a) Electru. 22.(b) Sau: întărire